

λίτερα να κάνουν ελεύτερο κράτος δικό τους, κυρίαρχο, που να είναι μαζί με την Ελλάδα ενωμένο κατά τη λεγόμενη δυαδική ένωση; Δηλαδή ένας βασιλιάς και δυο κράτη;

Αλλά και έτσι να μη γίνει (αν και συμφέρει και σε κείνους και σε μᾶς) ἄς μείνει ἡ Ἀρβανιτιὰ, ἂν μπορεῖ, κράτος ἀνεξάρτητο και κυρίαρχο, φτάνει νὰ συνεργάζεται ἀδιάκοπα και στενὰ με τὴν Ἑλλάδα που και γειτονική της πέφτει και συγγενική της εἶναι και κοινὰ ἔχει συμφέροντα.

Μιλῶ γιὰ τὴν Ἀρβανιτιὰ που σχηματίζεται, σὰ νὰ ἦταν καμωμένη κιόλα, ἐνῶ θέλει καιρὸ και ἀγῶνες ἀκόμα γιὰ νὰ γίνει. Ἐπειτα, γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ἔλειψε ἡ Τουρκία και δὲ στέκει νὰ τὸ ξεχνῶμε. Παρὰ νὰ καταντήσῃ ἡ Ἀρβανιτιὰ παράρτημα τῆς Αὐστρίας ἢ τῆς Ἰταλίας, καλλίτερα ἔχει νὰ μένει συσσωματωμένη με ἄλλο μεγάλο κράτος, τὴν Τουρκία. Ποιὰ πολιτικὴ νὰ δείξουμε στοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Ἀρβανιτῶν πὼς ταιριάζει νὰ ἀκολουθοῦνε τώρα; Σ' αὐτὸ δὲν πιστεύω κανεὶς τους νὰ μὴ μένει σύμφωνα πὼς ἡ Ἀρβανιτικὴ πολιτικὴ μέσ' στὴν Τουρκία και ὅσο στέκεται τὸ Τούρκικο τὸ κράτος στὴν Εὐρώπη, εἶναι ἡ πολιτικὴ τῶν ἐθνῶν, ἡ πολιτικὴ ἐκείνη που ἐγκαίνιασαν οἱ Ἕλληνες βουλευτὲς και πῆραν φυσικὰ με τὸ μέρος τους ἕλους τοὺς φωτισμένους και ἀνεπηρέαστους ἀπὸ τουρκοφοβία ἀρχηγοὺς τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ εἶναι τόσο καθάρια και διάφανη και τόσο θεοφάνερα ὑπηρετεῖ τὰ συμφέροντα κάθε ἔθνους βρισκόμενου μέσ' στὴν Τουρκία, που δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐξήγηση. Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ γίνηκε γιὰ νὰ ἀσφαλίσῃ σε κάθε ἔθνος 1) τὴν ὑπόστασή του τὴν ξεχωριστὴ και 2.) ἴσα πολιτικὰ δικαιώματα με τὴν κυρίαρχη φυλὴ, τοὺς Τούρκους. Ὅσο βασιτέται ἡ Τουρκία, ἄλλη πολιτικὴ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τὰ ἔθνη ἀφοῦ ἐπιμένουν και θέλουν και καλὰ νὰ μείνουν ἔθνη. Γιὰ τὴν ὥρα τοὺς Ἀρβανίτες τοὺς συμφέρει νὰ μὴν κυνηγοῦν τὸ χωρισμὸ ἀπὸ τὴν Τουρκία ὅπου ἔχουν ἀπὸ καιρὸ τὴ θέση τους και τὴ δύναμή τους, και ὅσο δὲν ἔχουν χωριστικὲς τάσεις, αὐτὸ τὸ πολιτικὸ πρόγραμμα πρέπει θέλοντας και μὴ νὰ βάλουν μπροστά.

Και ἀναγκαστικὰ λοιπὸν θὰ συνεργαστοῦν μαζί μας που ἀκολουθοῦμε και μεῖς τὸ ἴδιο πρόγραμμα, ἀφοῦ ἐμεῖς και τὸ χαράξαμε, ὅπως ἀναγκαστικὰ συνεργάζονται μαζί μας φανερά και οἱ Βούλγαροι και Ἀρμένιοι (ὅσοι δὲν τρέμουν ὑπερβολικὰ τὸν Τούρκο) και ὅπως ἀναγκαστικὰ θὰ μᾶς ἀκολουθήσουν σε

λίγο και οἱ Ἀραβες και οἱ Κοῦρδοι και ὅποιος ἄλλος λαὸς τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας.

Μπορεῖ νὰ βεβαιώσει κανεὶς, χωρὶς ὑπερβολή, πὼς ἡ τύχη τῆς Βαλκανικῆς Τουρκίας βρίσκεται στὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων, τῶν Ἀρβανιτῶν και τῶν Βουλγάρων ἂν εἶναι σμιγμένοι. Ἡ ἔνωση — συνεννόηση ἢ συμμαχία — τῶν τριῶν αὐτῶν ἐθνῶν μπορεῖ νὰ διαφεντέφει και τὴ διατήρηση τῆς Τουρκίας στὴν Εὐρώπη, κτὶ τὴν καταστροφὴ της.

ΙΔΑΣ

ΞΥΠΝΑΤΕ ΚΑΙ ΜΑΣ ΦΑΓΑΝΕ ΟΙ ΣΛΑΒΟΙ!.. ΡΟΥΒΛΙΑ!

Δῶ και λίγες μέρες ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Χρόνου» ἔγραφε χαρούμενα ἀπὸ τὴν Πόλη και ζητοῦσε συχαρήκια γιὰ μιὰ ἐθνικὴ μας νίκη μεγάλη και τρανὴ που γίνηκε στίς μέρες τῆς Πατριαρχίας Ἰωακείμ τοῦ Γ'.

Κατῶρθωσαν, λέει, οἱ Ἕλληνες καλόγεροι τοῦ Μοναστηριοῦ τῶν Ἰθέρων στ' Ἅγιον Ὄρος και κητάφεραν τὸν Πρέσβη τῆς Ρουσίας Τσαρικόφ — τὸν γέλασαν δηλαδὴ τὸν Τσαρικόφ! — και κάνανε μιὰ ἀνταλλαγὴ με τοὺς Ρώσους που βγήκαν γελασμένοι οἱ Ρῶσοι. Πήρανε οἱ δικοὶ μας ἕνα κελλὶ και ἀντὶς γι αὐτὸ δῶσανε στοὺς Ρώσους μιὰ Σκήτη τοῦ «Τίμου Προοδρόμου» που ἔχει δεκατέσσερα (14) σπήτια! Και οἱ Ρῶσοι δῶσανε ἀκόμα στοὺς δικούς μας, γι αὐτὴ τὴν ἀθῶα ἀνταλλαγὴ 1,200,000 φράγκα ἀπὸ εἰσοδήματα που τὰ εἶχε κατασχέσει ἡ Ρουσία στὴ Βασαράβια τῶν δικῶν μας και ἀκόμα κάτι μαγαζιά και ἕνα μετόχι στὴ Μόσχα που τὰ εἶχαν κατασχέσει δῶ και δυὸ χρόνια, ἀξίας 2 1)2 ἑκατομ. φράγκ. και δυὸ χρονῶ σοδιά!

Καλὲς ἀπόκριες κάνανε οἱ καλόγεροι μας κεῖ ἀπάνω.

Ἔτσι πάντα γελοιοῦνται οἱ Ρῶσοι και δίνουνε στοὺς δικούς μας ρούβλια και ἔτσι πάντα νικοῦνε οἱ δικοὶ μας δίνοντας τόπους Ρωμέικους στοὺς Σλάβους.

Οἱ Σλάβοι μᾶς ἔρχονται ἀπὸ πάνω σιγὰ σιγὰ χωρὶς τουφέκια κι ἄρματα· καλὰ νὰ τοὺς δεχτοῦμε. Κανένας σας μὴν κουνιέται, νερόδραστοι σημερινοὶ Ρῶμοι, ἐκεῖ που πρέπει, μόνο συρθεῖτε σὰν κουρελόπανα και παλιοτενεκέδες δεμένοι στὴν οὐρὰ τοῦ κάθε δημοκόπου σκύλου. Νὰ μωρὲ, που δίνουνε οἱ χαχόλοι τὰ ρούβλια· «ὄχι στὸ «Νουμᾶ» και στοὺς μαλλιαροὺς. Δὲν τὸν νοιάζει τὸν Τσαρικόφ — και

μάλιστα θὰ λυπάται — ἂν ὄλο τὸ Ρωμέϊκο νοιώσει πὼς ἡ ζωτανή του γλώσσα δὲν εἶναι χυδαία πρό-
στυχια καὶ προδοτικιά, παρὰ πὼς εἶναι ἄγια εὐγενι-
κιά καὶ τιμημένη, χιλιοπλερωμένη με αἷμα, ζων-
τανή καὶ τὴν ἀδράξει καὶ ζήσει ἐλεύτερο. Μὰ ρού-
δλια, ἂν τείανε βολετὸ, ὁ Τσαρικῶφ θάδινε στοὺς κα-
θαρεβουσιάνους γιὰ νὰ βαστᾶνε στραβὸ τὸν κόσμο
νὰ τὸν τρώνε αὐτοὶ καὶ νὰ μᾶς πατάει αὐτὸς ἀπὸ
πάνω.

Νὰ ὠρὲ ποῦ κιντυνεύει ἡ φυλή, γλωσσαμύντο-
ρες σπανοί. Καὶ σεῖς δημοτικιστὲς μοναχὰ στὴ γλώσ-
σα, μὰ καθαρεβουσιάνοι στὰ μυαλά, ἀδειανοὶ καὶ τι-
ποτένιοι, με φούμαρα καὶ βρώμες στὸ κεφάλι σὰ νέες
ἰδέες, ὅπως λέτε, παπαγάλοι καὶ μαϊμουῦδες ξένων,
ξυπνᾶτε.

Μὰ, ὅσο νὰ ξυπνήσουνε αὐτὰ τὰ κουτάδια, ἄς
δώσει λιγάκι προσοχὴ ἐδῶ κάθε Ρωμιὸς ἀληθινὸς
ποῦ πειστικὰ πονάει καὶ ἀγαπάει τὴ γενιά του καὶ
τὸν τόπο του, νὰ δεῖ πὼς αὐτὲς οἱ καλογεροδουλιές
με τοὺς Ρούσσους ἔχουνε μεγαλύτερη πολὺ σημασία
ἀπὸ κείνη ποῦ φανταζόμαστε καὶ ἄς κλάψει με
μαῦρα δάκρυα γιὰ τὴ νίκη μας, καὶ ἄς βγει ἀπὸ
τὸ κλάμα πρὸ ἀντρειωμένος.

Κεῖ ἀπάνω στὴ Μακεδονία ὁ Ἄθωνας εἶτανε
ἐλεύτερος ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ὁ Ὅρχαν ἀκόμα εἶτανε
στὴν Προύσα (1326—1360). Εἶχε δικούς του φύ-
λακες, δικούς του νόμους, δική του διοίκηση, οὔτε
φόρους πλέρωνε καὶ μονάχα ἕναν καίμακάμη εἶχε
καὶ ἔκανε τεμενάδες στοὺς καλογέρους. Οἱ καλόγε-
ροι εἶτανε ὄλοι Ρωμιοὶ, πολὺ λίγοὶ Βούλγαροι, καμιά
ἑκατοστὴ, καὶ ἄλλοι τόσοὶ Σέρβοι καὶ πολὺ πρὸς λίγοὶ
Ρουμοῦνοι. Ἔτσι βρισκότανε μιὰ αὐτόνομη ἑλληνικὴ
διοίκηση μέσα στὴν Τουρκία. Καὶ τὰ μοναστήρια
αὐτὰ εἶχανε καὶ μετόχια ἀπέραντα στὴν Πελοπόν-
νησο, Στερεά, Θεσσαλία, Μακεδονία, Ρουσία, Μ. Ἀ-
σία, Κρήτη καὶ παντοῦ ὅπου Ὁρθόδοξο μέρος.

Οἱ Ρούσσοι τὰ μυριστήκανε γρήγορα αὐτὰ σὰν
καλὰ λαγωνικὰ καὶ στείλανε διαβόλους με ράσα κά-
νοντας μεγάλες μετάνοιες καὶ βάλανε ποδᾶρι στὸ
Ὅρος, σκορπώντας ρούδλια καὶ ρούδλια με τὸ τσου-
βάλι. Σιγὰ σιγὰ πάτησαν κελιά, πήρσαν σκῆτες.
Πάτησαν ἕνα ὀλάκερο μοναστήρι τὸν Ἅγ. Παντε-
λέημονα καὶ τώρα ἐνῶ τὸ μεγαλύτερο ἑλληνικὸ
ἔχει μέσα 180 καλογέρους, τὸ ρούσικο ποῦ εἶνε 190
στὴν τάξη ἔχει 1450. Κάθε κελὶ Ρωμέϊκο ἔχει 3
καλόγερους. Κάθε Ρούσικο ἔχει τρεῖς γιὰ τὰ μάτια
καὶ καμμιά 50ριὰ ἐργάτες με ράσα (ἐπιστήμονες, ἀ-
πόστρατους, πολιτικούς). Ἀγόρασαν ἕνα κελῖ ἀπὸ
τὸ ἑλλ. Μοναστήρι Βατοπέδι στὰ 1830 καὶ στὰ
1867 ὁ Μ. Δούκας Κωνστ. Νικολάεβιτς, μονάρχος
του πήγε καὶ τὸ ὠνόμασε Σκήτη — κίαν φώναξαν οἱ

καλόγεροι τοὺς βούλωσαν τὰ ρούδλια —. Καὶ ὕστερα
ὁ Μ. Δούκας Ἀλέξιος Ἀλεξάνδροβιτς ἔβαλε τὸ λιθα-
ροθέμελο μιανῆς πελώριας καστροεκκλησιᾶς τ' Ἀγ-
Ἀντρέα. Καὶ ὄλα αὐτὰ με τὴν ἄδεια τῶν δικῶν
μας· γιατί οὔτε ἕνα λιθαράκι δὲν μπορεῖ νὰ χτιστεῖ,
νὰ γκρεμιστεῖ, νὰ πουληθεῖ, ἂν δὲ θελήσει τὸ Μο-
ναστήρι ὅπου ἀνήκει τὸ κάθε κελὶ, ἢ κάθε Σκήτη
κτλ. Σήμερα αὐτὸ τὸ κελλάκι ἔχει 640 Ρώσσους
καλογέρους, εἶνε πεντάπατο ἔχει ἀγύριστο Νοσοκο-
μεῖο, ἐκκλησιᾶς μιὰν ἀπάνω στὴν ἄλλη!!! καὶ τί
δὲν ἔχει. Ἐνα εἰκονοστάσι ἀξίζει 25,000 ρούδλια.

Καὶ γράφει ρούσικα στὴ μεγάλη της πόρτα, ἡ
πελώρια αὐτὴ ἐκκλησιᾶ, κάτω ἀπὸ ἕνα δικέφαλο
ἀετό, πὼς ἡ ἐκκλησιᾶ αὐτὴ θεμελιώθηκε με τὸ ἴδιο
τὸ χέρι τῆς Α. Α. Υ. τοῦ Μεγάλου Δούκα Ἀλέξιο
Ἀλεξάνδροβιτς στίς 16 τοῦ Ἰούνη 1867 καὶ καθιε-
ρώθηκε στίς 16 τοῦ Ἰούνη τοῦ 1900 ἀπὸ τὸν πρῶην
Πατριάρχη Ἰωακείμ τὸν Γ', δηλαδὴ τὸν καιρὸ ποῦ
εἶταν αὐτὸς ἔξω ἀπὸ τὸ θρόνο καὶ καθότανε
στ' Ἅγιο Ὅρος.

Ἄλλα κελλάκια πούλησε τὸ ἑλλην. Μοναστήρι
«ὁ Παντοκράτορας» καὶ αὐτὰ χτίστηκαν σ' ἕνα· καὶ
στὰ 1831 πήγε ἕνα βαπόρι πολεμικὸ Ρούσικο με
τὴ Μ. Δ. Ἀλεξάντρα Πετρόβνα καὶ βγήκε ὄξω ὁ
πλοίαρχος καὶ ἔβαλε τὸ λιθαροθέμελο τῆς καστροκ-
κλησιᾶς του καὶ ὕστερα ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ
Γ' τὸ λιθαροθέμελο μιανῆς πεντάπατης πελώριας
πλευρᾶς. Καὶ νὰ, τί εἶναι γραμμένο με χρυσᾶ
ρούσικα γράμματα σὲ μαρμαρένιες πλάκες ἀπάνω
στὴν εἴσοδο :

«Σὲ τοῦτο τὸ μέρος βάλθηκε μιὰ μαρμαρένια
πλάκα ποῦ γράφει : Στ' ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ
Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, βάλθηκε τὸ λιθα-
ροθέμελο, τούτου τοῦ χτίριου με τὸ ἴδιο τὸ χέρι τοῦ
πρῶην Πατριάρχου Κηρύλλου Ἰωακείμ τοῦ Γ'.
στὴν Πατριαρχεῖα Νεόφυτου τοῦ Η' τῶν πανοσιώτα-
των Ἐπιτρόπων καὶ Προϊσταμένων τοῦ Μοναστηριοῦ
τοῦ Παντοκράτορα, στίς 12 τ' Ἀπρίλη 1893».

Τότες ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ δὲν εἶτανε Πα-
τριάρχης παρὰ ἀπλὸς καλόγερος καὶ καθότανε στὸ
Μυλοπόταμο. Καὶ ἂν εἶτανε στὸ θρόνο τότες, μπο-
ροῦσε κανένας νὰ πεῖ, πὼς τὸν πίεσαν καὶ τᾶκανε
αὐτὰ, μὰ δὲν εἶτανε, πήγε θεληματικὰ ἀπὸ ἀγάπη
γιὰ τοὺς Ρώσσους; γιὰ ρούδλια; γιατί;

Καὶ ἄλλα τέτοια πολλὰ ποῦ δὲν μπορῶ νὰ τὰ ξα-
πλώσω ὄω πέρα ἕνα ἕνα.

Τώρα ἐκεῖνα τὰ κελλάκια τὰ μικρὰ εἶναι ἡ
Σκήτη τὸν «Προφήτη Ἡλία» ποῦ ἔχει μέσα 500
Ρούσσους καλογέρους.

Καὶ αὐτὰ τὰ παραδείγματα τὰ δυὸ-τρία — γιατί
εἶναι συχνὰ τέτοια, — τὰ ταξίδια τῶν Βασιλιάδων

της Ρουσίας, τὰ λέω γιὰ νὰ δείξω τί σημασία πολιτική ἔδωσαν ἢ ἐπίσημη Ρουσία στὸν Ἄθωνα :

Καὶ τὸ ἀκόμα χειρότερο εἶναι ποὺ παίρνουνε καὶ τὰ μετόχια οἱ Ρούσοι τὰ ἑλληνικά ποὺ ἔχουν τὰ Μοναστήρια αὐτὰ στὴ Μακεδονία, Θράκη καὶ θὰ γιομίσουν τὰ μέρη μας ἐκεῖνα ἀπὸ Ρούσσους μιὰ μέρα.

Καὶ στ' Ἅγιο Ὄρος χτίζουνε κρυφὰ καὶ σκορποῦνε χρήματα γιὰ νὰ κάνουνε στραβὰ μάτια οἱ δικοὶ μας ποὺ ὄλο παίρνουνε ρούβλια καὶ ὑπόσχεσες πὼς δὲ θὰ τὸ ξανακάνουνε οἱ Ρούσοι καὶ ὄλο τὸ ξανακάνουνε καὶ οἱ δικοὶ μας τὰ χάνουν. Χτίζουνε κουμπέδες πανύψηλες, χρυσοπράσινες μὲ ἐλόχρυσες σφαῖρες κρεμαστὲς στραφτερές, σαράγια, ἀρχονταλήκια, θεόρατα καμπαναριά μὲ πολύηχες καμπάνες καὶ ρολόγια μὲ λογιῶν λογιῶν χτυπήματα. Ἀποθήκες ἀγύριστες. Χάνω τὸ νοῦ μου μὴν ξέροντας τί νὰ πρωτοπῶ.

Καὶ πιάσανε ὄλα τὰ καλύτερὰ πύστα. Κ' ἐρχονται ἐκεῖ Ρούσοι ἀπόστρατοι μὲ παράσημα, πολιτικοὶ γιὰ νὰ περάσουν τὰ γερατιά τους καὶ προσκυνητάδες χιλιάδες.

Κάποιος Ρούσος εἶπε στὸν Ἰσδόλσκυ — νομίζω — πὼς οἱ Ρούσοι κηλόγεροι πίνουν βότικα καὶ κυλιούνται σὰ γουρούνια μεθυσμένοι στὸ Ὄρος κι αὐτὸς σατανικά χαμογελώντας, εἶπε «Ἐγὼ θέλω διαβόλους νὰῶω μὲ ράσα στὸ Ὄρος».

Ἡ Ρούσικια Κυβέρνηση ἔκανε κ' ἓνα ἄλλο. Κατάσχεσε τῶν Μοναστηριῶν τὰ χτήματα ποὺ εἶναι στὴ Ρουσία (πιὸ πολλὰ στὴ Βασαράβια) γιὰ νὰ τὰ χρησιμέψει αὐτὸ τὸ μέσο γιὰ πίεση. Κ' ἔτσι νὰ λέει «δότε τόπο στοὺς Ρούσσους νὰ σὰς δώσω λίγα χτήματα», κ' ἔτσι ὄλο δίνει ἀπὸ δικὰ μας λίγα λίγα καὶ ὄλο μὰς παίρνει τόπους. Ἀφτὸ γίνηκε καὶ τώρα.

Στὸ Ἑλλην. Μοναστήρι τῶν Ἰθῆρων κοντὰ εἶναι ἓνα κελλὶ «Γιάννης Θεολόγος» ποὺ ἐξαρτιέται ἀπὸ τὸ Μοναστήρι αὐτό. Ἀφτοῦ κατοικύσανε καμμιὰ σαρανταριά Γεωργιανοί. Αὐτοὶ σιχαίνονται τοὺς Ρούσσους ἀπὸ φυλετικὸ μῖσος, μιλοῦνε Γεωργιανὰ, ψέλνουνε δικὰ τους. Ἀπὸ πολὺν καιρὸ οἱ Ρούσοι θέλανε νὰ βάλουνε ποδάρι ἐκεῖ μὰ δὲ μπορούσαν. Τώρα μὲ τὰ ρούβλια, τὰ κατάφεραν, γιὰτι ποτὲ οἱ δικοὶ μας δὲ βοήθησαν τοὺς Γεωργιανούς ποὺ εἶταν φτωχοὶ ἀλήθεια, καὶ νὰ τοὺς ἀνάβουν πάντα τὴν ἐχθρητα μὲ τοὺς Ρούσσους, ὅπως ἔπρεπε, μὰ καὶ τοὺς μάχονταν. Πικρίστηκαν λοιπὸν οἱ Γεωργιανοὶ καὶ ἀπὸ τὴ φτώχεια τους πιὸ πολὺ, ἀναγκάστηκαν καὶ δέχτηκαν τὴν προστασία καὶ τὴν ὑποστήριξη τῶν Ρούσων μὲ τὴν ἄδεια καὶ τὸ θέλημα τῶν Ρωμῶν καλογέρων πήρανε οἱ Ρούσοι τὰ 14 σπύτια τῆς Σκήτης τοῦ «Τίμου Πρόδρομου» δώσα-

νε ἓνα κελλὶ τοῦ «Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου», ποὺ δὲν εἶτανε οὔτε δικό τους, δώσανε καὶ 4.000.000 φράγκα καὶ τὰ μετόχια τῆς Μόσχας. Αὐτὴ ὄλη τώρα ἡ Σκήτη μὲ τὰ 14 σπύτια θὰ χτιστεῖ ἓνα, σὲ κάποιο κάστρο πανύψηλο μὲ κουμπέδες καὶ μὲ στραφτερὰ χρυσαφένια στολίδια. Κι αὐτὸ τὸ μέρος εἶτανε Ἑλληνικὸ ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ. Ἐκεῖ εἶτανε οἱ ἀρχαῖες Κλεῶνες καὶ κεῖ εἶτανε στημένος φάρος, γιὰτι εἶναι ἐξοχη τοποθεσία γιὰ τὰ ταξιδιάρικα πλοῖα.

Τώρα ; Πουλήθηκε στοὺς Ρούσσους.....

Νὰ ἡ κακὴ μὰς ἡ ψυχρὴ κι ἀνάποδη Ἐθνικὴ νίκη ποὺ γένηκε στὶς μέρες Ἰωακείμ τοῦ Γ' — ὅπως λέει ὁ ἀνταποκριτὴς — καὶ τοῦ Ρούσου Πρέσβυ Τσκρικώφ. Καὶ θάλεγα πὼς κοροϊδέθει ὁ ἀνταποκριτὴς μὰ αὐτὸς σοβαρέβεται καὶ γράφει: «Κατ' οὐσίαν ἱκανοποιοῦνται αἱ Ρωσικαὶ ἀξιώσεις ἀλλὰ τὰ ἀντισταθμίματα τῆς ἱκατοποιήσεως ταύτης ἀποτελεῦσι μέγιστα ἠθικὰ καὶ ὄλικα — αὐτὸ τὸ ξέρουμε — ὠφελήματα διὰ τὴν Μονήν».

Καὶ τώρα ἀπὸ κεῖ σα πάνω χρειάζεται ἓνα γράμμα γιὰ τὴ γλώσσα ποὺ κιντυνεύει καὶ νὰ μὰς κοπανάει γιὰ τὰ ρούβλια ποὺ παίρνουμε ἀπὸ τοὺς Ρούσσους !!!

Ἄθηνᾱ 17 τοῦ Φλεβάρη 1912 LIX. ΓΚΙΩΝΗΣ

Ἡ ἀγάπη ἔχει τὴ μέθη, ἔχει καὶ τὴ γλύκα ἡ φιλία ἔχει τὴ γλύκα μὲ τὴ δύναμη ἔχει καὶ τὸ γέλιο.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

- ΙΔΑ — «Ὅσοι ζωντανοὶ» δρ. 2 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).
- Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ (Judas Errant) «Ἀγκάθεια καὶ τριβόλοι» δρ. 1 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, φρ. 125).
- OSCAR WILDE — «DE PROFUNDIS» μετάφρ' Ἀλεξ. Μαρπουτζόγλου δρ. 2 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).
- VERNON LEE — «Ἡ Ἀριάδνη στὴ Μάντουα», δρᾶμα σὲ πέντε πράξεις (μετάφραση Στέφ. Πάργα) δρ. 1 (γιὰ τὸ ἐξωτερ. φρ. 1,25).
- ΑΥΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ «Ἡ μουσικὴ διὰ τῶν αἰώνων» λεφ. 50;